

פרידה / מעין [האחיינית] ושרון

דברים בהלוויה

דודה נעמי, זה צחוק מתגלגל, פנים עגולות, רכות, מאפה מפנק, זוגיות שלווה וטובה, חום עם הבנות וקשר קרוב עם הנכדים. אישה שבמודע בחרה ללמוד מההיסטוריה ולחיות בחיבוק ואהבה. עם זאת, נעמי פגשה גם כאב מבית. כאב שנשאה בלי להקשיח את ליבה. האחיות איה ונעמי, דיברו ביניהן על הגעגועים לנמרוד שנהרג ועל שרון שהתנתקה. מהמוות לא שבים, אבל קשר ואפשרות לתיקון יש בחיים עם החיים ועם המתים.

דברים ששרון כתבה:

* אמש קיבלתי מתנת פרידה יפה והעליתי אותה על הכתב לאחר שהבנתי את פשרה. היא הגיעה בזמן אמת. *
* בלילה, ברגעים שבין עירות לשינה, עלה בעיני רוחי מראה שלו. *
* מלאכים בלבן מברכים את אמא, ששוכבת במיטה. הם נמצאים למרגלות המיטה ואינני רואה אותה. ההתרחשות קורית בלב מרחב ענק וחשוך. אבל האור מקיף אותה. *
* מיד עלתה המחשבה, אמא נפטרה? נבהלתי והזכרתי לעצמי שהיא בטיפול, בהחלמה, ואז ראיתי זר ורדים בצבע ורוד שעולה מתוך הלב שלה. בתוך היופי הזה נרדמתי. הבשורה העצובה הגיעה כמה שעות אחר כך. בלתי נתפסת. עובדתית. *
* תודה על הכל, אמא יקרה ואהובה. *
* יושרה והשלמה מאירות את דרכינו, שנפרדו במפתיע. *
* את נוכחת כאן, בליבי. שלום לך ולכולנו.

צמרמורות בגוף, ריגוש קסום, כמה חסד. שרון, שהתרחקה, כה קרובה לראות זאת, ונעמי, גם בדרכה לעולם הבא, מחייכת, פרחים בליבה, מלווה ומושגחת. מקדשת בדרכה מסר שלם המשלב כאב ויופי, חיים ומוות.

דברים ששלחה שרון ביום השלושים

כבר יותר מחודש עבר, גלים ועוד גלים של דמעות, ועוד גלים ועוד דמעות, ים של דמעות. כמה רגשות יכולה אישה שקטה כמוך לעורר, אמא. כמה פתיחה של הלב. כמה עדינות ורגישות בינינו, אלו שכאן, חותרים ביחד בסירה אחת, מעבר למרחקים ולמילים. כשהיית חולה, אמא, הזכרתי לך בכל שיחה, שאת בידיים טובות. האמנתי שאת הולכת להבריא. הידיים שלך, אמא, כל הריפוי שעבר דרכן ועזר לכל כך הרבה אנשים – הן מברכות אותנו גם עכשיו.

הן מונצחות פה, במצבה, ובלב - במתינות, ביישוב הדעת שלך.

אמא, את מזכירה לי - עכשיו, לנשום.

אנחנו בידיים טובות.

תודה.

שרון

